

impănată cu pitorești regionalisme, a lui Alecsandri; adăugând textului mici glume și improvizatii actoricești (cu trimiteri la punctul de vedere contemporan asupra lumii satirizate); legind cîntecurile comice de epocă (Cîntecul păpușilor din *Iușii în carnaval* de Flechtenmacher) cu intermezzo-uri muzicale de folk românesc (compuse de Smaranda Oțeanu), regizoarea a încercat să aducă în spectacol și parfumul epocii și caratul necesar de modernitate. În prima parte a spectacolului, desfășurat cu mare libertate de improvizatie comică (deschisă, adaptabilă la locuri de joacă diverse, pe scena de la sediu și în aer liber, în piețe, în parcuri, pe pontoane), am asistat la cîteva momente comice de bună calitate, de autentică fantezie. În partea a doua, însă, ideea satirică s-a diluat, truculența s-a sleit treptat, lăsînd cale liberă unor nedorite îngroșări, unor vulgarități, unor situații nerepresentative, dilatate la maximum, cu haz gratuit, cu bufonerii de gust îndoielnic. Inconsecvența viziunii regizorale s-a răsfrînt nefericit asupra jocului unor actori comici valoroși ai trupeii gălățene, precum Gheorghe V. Gheorghe, care a îngroșat

mult peste limita admisă, pînă aproape de anulare, stupiditatea neajutoratului Guliță, sau Dan Andrei Bubulici, care l-a trecut pe Monsievr Șarl în rîndul unor automate fără viață și fără har. Am reținut grația și gingășia, comicul delicat al Vioricăi Hodel în Luluța, aplombul și amărăciunea lui Radu Gheorghe Jipa în Ion Păpușarul.

Colorat și sugestiv, ingenios, cu deosebită funcționalitate, decorul lui Mircea Ribinski. Un carusel obișnuit, vesel colorat, învîrtindu-se într-un ritm diabolic, cu toate personajele cocotate pe spinările unor căluți de lemn cu cozi de rafie (care s-au transformat, pe parcurs, în mici fotolii galbene de epocă), a sugerat extrem de convingător ideea de bilei popular. Dacă regizoarea și unii dintre interpreții s-ar fi oprit ferm la pragul a ceea ce e excesiv, ostentativ, această idee de spectacol, sprijinită și pe valoroasa interpretare a lui Mitică Iancu, ar fi putut dobindi, neîndoiios, o pondere și mai mare în procesul de revalorizare a operei alecsandriene.

V. D.

TURNEE ÎN CAPITALĂ

TEATRUL DE STAT DIN SIBIU

— Secția română

Pentru a doua oară, în această stagiune, oaspete al Capitalei, Teatrul din Sibiu a prezentat publicului bucureștean două spectacole: *Tineri căsătoriți caută cameră* de Mihail Roșcin și *Dragomara* de Radu Stanca. Cu prilejul primului turneu, desfășurat cu cîteva luni în urmă, am cunoscut, la o discuție la A.T.M., viața teatrului sibian. Se vorbea, atunci, de un moment dificil în evoluția colectivului. Cele trei spectacole (*Menajera*, *Căsătorie prin concurs* și *Vlaicu Vodă*), deși demonstau, în ansamblu, conștiințiozitate, dorința de a oferi spectatorilor satisfacții, vădeau surprinzătoare diferențe de calitate. Afinitățile spontane ale trupeii cu unul sau cu altul dintre regizorii cu care a lucrat (trei la număr) nu puteau conduce, firește, la un profil unitar al teatrului, la definirea unui stil, prin care echipa sibiană să se afirme ca omogenă. Totuși, acum cîțiva ani, această personalitate și acest stil au existat; la un moment dat, trupa din Sibiu se situa chiar printre instituțiile artistice cele mai interesante din țară.

Dornici să vedem în ce măsură acel moment critic a fost depășit, care este acum

„pulsul” teatrului și ce posibilități de progres există, am urmărit reprezentațiile celui de-al doilea turneu. E limpede, teatrul n-a ținut să eucerească, dintr-o dată, laurii unei biruințe categorice. El a vrut doar să pună în discuție, din nou, tendințele dezvoltării sale, să determine un schimb de păreri favorabil îmbunătățirii muncii. Nici acest turneu n-a dobindit, însă, răsunetul așteptat.

■ TINERI CĂSĂTORIȚI CAUTĂ CAMERĂ

de Mihail Roșcin

Una dintre „cărțile mari” pe care a mizat și mizează Teatrul din Sibiu în bătălia pe care a angajat-o pentru sporirea calității spectacolelor și omogenizarea colectivului este colaborarea sa cu tînărul regizor Iulian Vișa. Personalitatea tînărului regizor, calitatea spec-

Dana Bolintineanu (Aliona), Nicolae Călugărița (Alioșa) și Livia Baba (Mama lui Alioșa)

Data premierei : 22 mai 1976.

Regia : IULIAN VIȘA. Scenografia : MABIA ADAMSKA. Traducerea : TUDOR STERIADE.

Distribuția : NICOLAE CĂLUGĂRIȚA (Alioșa) ; DANA BOLINTINEANU (Aliona) ; LIVIA BABA (Mama lui Alioșa) ; MIRCEA HÎNDOREANU (Tatăl lui Alioșa) ; KITTY STROESCU (Mama Alionei) ; NAE FLOCA-ACILENI (Tatăl Alionei) ; DOINA ALEXE POPESCU (Natașa) ; GERALDINA BASARAB (Varea) ; MARIUS NIȚĂ (Borisov) ; ANIȘOARA POPA (Galia) ; AVRAM BESOIU (Șeful) ; EUGENIA DIMITRIU BARCAN (Secretara) ; EMILIA POROJAN (Tatiana Nikolaevna) ; RADU BASARAB (Tînărul frumos).

ta-colelor sale, care se traduce în viziuni moderne dintre cele mai originale, susținute cu vibrație intelectuală și afectivă, sînt de natură să îndreptățească această miză. Spectacolul realizat de el cu piesa *Menajera* de Al. Sever a stîrnit, cu câteva luni în urmă, violente discuții. Odată cu observațiile întemeiate, făcute în interesul limpezirii mesajului ideologic și politic al piesei, toată lumea a fost de acord că Iulian Vișa are capacitatea de a imprima unei reprezentații aura spectaculosului, o teatralitate vie și expresivă, de a construi jocul actorilor pe baza unui numitor comun. Aceste calități au putut fi lesne observate și în montarea piesei lui Roșcin. Nu începe îndoiială că, prin factura ei dramatică originală, scrierea dramaturgului sovietic

a exercitat asupra regizorului Iulian Vișa o mare atracție. Faptul e vizibil în atitudinea clară și categorică a regizorului, care a accentuat unele sensuri și trimiteri ale autorului, abia perceptibile la lectură. Realistă, mărunț-cotidiană, pestriță și stufoasă, evoluind într-o construcție voit neregulară, lucrarea lui Roșcin (despre care s-a vorbit mai pe larg într-un număr anterior al revistei noastre) atacă delicat și cu fină ironie aspecte ale conformismului mic-burghez, măruntele, dar sîciitoarele neajunsuri din viața cotidiană, grijile și necazurile oamenilor, micile lor potlogării, slăbiciuni și compromisuri. Dar, vibrant, răsună apelul autorului la încrederea neștrămătă în iubire, la puterea sentimentului care trece peste toate oboselele diurne, fortificînd viața. Dincolo de toate nemulțumirile și de toate îndoielile, dincolo de părinți pisălogi, de prieteni ușurateci, de traacasări la locul de muncă, în piesa lui Roșcin triumfă bucuria, fericirea, dragostea adevărată. În spectacolul său, însă, Iulian Vișa nu s-a arătat prea încrezător în unda poetică a textului, în exaltarea romantică, în mesajul liric al autorului. El a privit acest mesaj cu oarecare scepticism, punîndu-l într-o lumină amărui-ironică, dezvăluind, prin efecte scenice apăsate, partea neplăcută a vieții cotidiene. În caricatura violentă, lipsită de subtilitate, la adresa mediului în care se petrece „criza” proaspetei căsnicii, am intuit atitudinea polemică lucidă, deschisă, față de tot răul lumii, aplecarea lui Vișa spre teatrul-manifest, gustul său pentru grotesc, pentru satira excen-trică, pentru mijloacele spectaculare zgomotoase, exuberante. Comedie lirică cu vagi accente dramatice, *Tineri căsătorii caută camera* nu pare să ofere, însă, premise pentru genul de teatru preferat de regizor. Din cauza ridicării la proporții exagerate a unor fleacuri, a dilatării trimiterilor autorului la aspectele critice ale vieții, a construirii unor edificii comico-grotești nearticulate la ideea fundamentală a piesei, montarea se îndepărtează de intențiile reale ale autorului. Lipsa de măsură, unele accente vulgare (petrecerile de la nuntă și cele din casa Variei, parada fosforescentă de chipuri sinistre, povestea lungită a otrăvirii fiicei Tatiane), violențele ce însoțesc unele momente ale relațiilor dintre eroi și mediu au plasat spectacolul, din păcate, în sfera prostului-gust.

Dincolo de observațiile de mai sus, puterea spectacolului de a impune anumite adevăruri needulcorate s-a datorat și întru-chipării viguroase a unor caractere, unor portrete viabile și expresive, realizate de Nicolae Călugărița. Livia Baba, Kitty Stroescu, Mircea Hîndoreanu și Nae Floca-Acileni. Trebuie spus, însă, că recunoscutul spirit inventiv al lui Iulian Vișa ar fi putut oferi și celorlalți interpreți șansa de a se manifesta plenar ; cu condiția ca talentul tînărului regizor să fi fost dominat de voința de a renunța la teribilismele juvenile, îndreptîndu-se către o descifrare complexă a sensurilor și a semnificațiilor profunde ale textului.